

Roald Dahl verschuilt zich achter wijn, antiek en schilderijen

'Je gaat het toch niet over boeken hebben?'

Door FRANK VAN DIJL

Hij komt niet graag meer in Londen, dus moest ik naar Great Missenden, drie kwartier met de trein door golvende heuvels. De rust op het kleine stationnetje is onthutsend na de heksenketel van de hoofdstad. Hoe herkennen we elkaar? Had ik bangig gevraagd aan (de Nederlandse) Hannelore die me zou komen afhalen. Maar de angst haar mis te lopen bleek overbodig: ik was de enige die uitstapje, en zij zit in de enige auto die op het verlaten plein staat te wachten. Als ik links van haar heb plaatsgenomen, rijdt ze me naar Roald Dahl.

Nog geen tien minuten later zit ik weer in dezelfde auto, nu naast de schrijver. Hij moet voor een dringende boodschap naar de slijterij in het dorp. De volgende dag krijgt hij eters, legt hij uit, er moet nog witte wijn besteld worden. De thee die mij door zijn zoon Theo was ingeschonken, maar die nog te heet was om te drinken, heeft hij overgoten in een ruimtencapsulevormig bekertje: 'Een geschenk van mijn dochter; houdt de thee warm en kan niet omvallen.' Om dat te bewijzen staat de plastic beker voor mij op het dashboard, beleeftheidsshalve neem ik er af en toe een slok uit.

'Je gaat me toch niet interviewen hè?' zegt hij met een sarcastische trek om de mond. 'Schrijf maar over de beker en over de wijn, en over het huis. Heeft Theo je het huis al laten zien?'

Nog niet. 'Je moet het best goed bekijken. Zo daar zijn we.' Hij parkeert de wagen half op de stoep en geeft de winkler die al naar buiten komt een hand. Terwijl de slijter zich telefonisch verstaat met de grossier over de leverbaarheid van de gewenste Elzasser wijnen, spreekt Dahl twee schoolmeisjes toe die een zak chips willen afrekenen. 'Is dat jullie lunch?'

De wijnen zullen de volgende dag worden geleverd, geen probleem. Wij keren terug naar het even buiten het dorp achter een hoge haag verborgen witgepleisterde huis. Mijn thee is nog warm. 'Zie je wel? Fantastisch, zo'n bekertje, vind je niet? Nu, waar wil je het over hebben?'

Autobiografie

Ik zeg dat de aanleiding van mijn komst de verschijning van zijn autobiografie *Boy* in het Nederlands is. Volgens mij is het de eerste keer dat iemand zijn biografie speciaal voor kinderen heeft geschreven. Dat is toch zo: *Boy* is toch een boek voor kinderen?'

'Inderdaad, ik schrijf tegenwoordig alleen nog voor kinderen. Nu je het zegt, geloof ik dat je gelijk hebt: ik zou geen enkele andere autobiografie als kinderboek kunnen noemen. Ik heb er niet eerder bij stilgestaan. De meeste schrijvers kunnen trouwens helemaal niet voor kinderen schrijven. Er zijn er wel veel die het hebben geprobeerd: Graham Greene heeft kinderboeken geschreven, en Isaac Singer, maar het stelt allemaal niks voor. Veel te zoet. Ik kan misschien wel honderd goede romans voor volwassenen opnoemen, en hooguit tien goede kinderboeken,' zegt hij, terwijl hij zijn auto het dorp uitstuurt.

'Maar het gekke is dat na verloop van tijd boeken die voor volwassenen werden geschreven vanzelf kinderboeken worden,' merkt ik op.

'O ja? Noem dan eens zo'n boek.'

'*Gullivers reizen* van Jonathan Swift,' antwoord ik. 'Dat was geen kinderboek, maar nu wordt het vrijwel uitsluitend door kinderen gelezen.'

Het gesprek wordt onderbroken omdat we er zijn. 'Vergeet je thee niet. Zullen we binnen of buiten gaan zitten? Het is een prachtige dag, dus wordt het buiten. In de schaduw van de druivenranken die langs het huis groeien. De honden die eerst nieuwsgierig kwamen kijken wat de honderdduizendste journalist van hun baasje moet, liggen nu in het gras. Vogels twinkelen, bijen zoemen, de bloemen van de fuchsia hangen er zwaar bij. Het is net of ik een gedicht van William Wordsworth zit.

Schilderijen
Roald Dahl steekt zijn hoofd buiten de deur. 'Ik moet even telefoneren. Bekijk jij intussen het huis en het vooraal op de schilderijen.' Enigszins bevreemd ga ik naar binnen, waar Theo een deur voor me opent: 'Daar hangen ze. Malevitsj, Rodtjenko, Popova. Er zijn er een paar uitgeleend voor een tentoonstelling.'

Ik zweer door de vertrekken en beland in Dahls slaapkamer. Ook daar schilderijen aan de wand, maar ook een televisietoestel op een verrijdbaar tafeltje. Ik voel me ondanks de gastvrijheid toch een indringer en wandel terug naar de hal. Wijzend op een klein schilderij bij de kapstok zeg ik: 'En dat?' Theo: 'O, dat is van mijn zusje dat is overleden toen ze zeven was. Mooi hè?' Dat kan ik bevestigen, maar ik zeg niet dat ik het even aanzag voor een andere abstracte Rus.

'Ja, dat is een van de mooiste privécollecties,' zegt Roald Dahl als we buiten op het terras zitten. 'Ik heb veertig jaar

lang schilderijen verzameld, voornamelijk van Russische avant-gardisten. Er hangt een schilderij bij dat een miljoen pond waard is. Het enige museum in de wereld dat ook zoets als een collectie van Malevitsj heeft, is jullie Stedelijk. Het werk is echt heel zeldzaam en waardevol. Hoe ik met verzamelen ben begonnen, weet ik niet precies meer. Ik vond ze mooi, ik hield van de kleuren en van de zeggingskracht van die schilderijen. Ik werd verliefd op het werk van Francis Bacon toen hij nog niet zo duur was. Ik kocht zes doeken van hem voor weinig geld. Mijn ex-vrouw Patricia Neil, met wie ik nog altijd heel vriendschappelijk omga, en aan wie ik de beste schilderijen van Bacon had gegeven, heeft er een half jaar geleden één verkocht in New York voor

een half miljoen dollar.'
Ik denk dat Dahl er zo langzamerhand van dat hij over alles wil praten, behalve over zijn werk. Zoon Theo komt zeggen dat er heren van Harrods zijn met zijn bestelling. 'Had ik wat besteld?' 'Ja, een hifi-installatie.' 'Daar weet ik niets van. Zijn ze wel op het goede adres? Welke naam staat er op de bon?' 'Dahl... 'Nou, daar snap ik niets van. Laat ze maar even komen.'

Twee mannen met grote dozen waarop duidelijk staat wat er in zit, verschijnen ten tonele en laten de bestelbon zien. Dan schiet Dahls dochter het huis uit. 'Dat mag je helemaal niet zien,' zegt ze, en ze leidt de mannen met hun dozen naar binnen. Dahl grinnikt. Hij is de volgende dag jarig.

Geamuseerd kijkt hij me aan: 'Waar waren we geble-

ven? O ja. Ik verzamel ook Engels meubilair uit de achttiende eeuw. In het dorp ben ik begonnen met een antiekwinkel voor mijn zoon. Als kind is hij in New York aangereken door een taxi, zo heeft hij een herenbescheiden opgelopen. Je zou het niet zeggen als je hem zo ziet, maar hij is enigszins achter. Hij zou nooit dokter of journalist kunnen worden, en ik wilde niet dat hij zijn leven achter een lopende band moest zitten. Dus begon ik Dahl & Son. Ik heb het pand gekocht van de opbrengst van het eerste James Bond-script. Theo runt de zaak met onze hulp. In de middagen komt mijn oude zuster Alfhild hem helpen, zij is een expert. Het is een van de beste antiekzaken in Buckinghamshire. Op donderdag is de winkel gesloten, daarom is Theo hier.'

Ik had eerlijk gezegd niets aan de zoon gemerkt, en ik voel me door de vertrouwelijkheden van Dahl niet zo ongemakkelijk als zoeven in de slaapkamer. Daarom doe ik een poging om het gesprek defintief om te buigen naar de boeien waarmee Roald Dahl miljoenen lezers over de hele wereld, jong en oud, aan zich heeft verplicht.

'Dus u bent in de voetsporen van uw vader en uw om getreden, over wie u in *Boy* schrijft hoe ze vanuit Noorwegen naar Engeland en Frankrijk vertrokken om daar in de antiekhandel hun fortuin te vinden?' vraag ik. Hij beaamt dat. 'Het was mijn bedoeling om een goede baan voor Theo te creëren. Ik weet niet wat hij anders had zullen doen. Zelfs in een fabriek was hij niet op zijn plaats geweest, hij is niet

zo snel met zijn handen. Maar dit werk past hem precies.'

Intussen is de zaak Dahl & Son, vertelt de schrijver verder, een enorme trekpleister geworden. 'Er komen ook veel nieuwsgierigen. Ze brengen boeken mee om te signeren. Maar ze komen ook hierheen. Het is gemakkelijk te vinden, ik sta gewoon in het telefoonboek. Amerikanen hebben de gewoonte om hun auto's op het gras te parkeren en uitgebreid foto's te maken... Of ze staan door de ramen te loeren...'

Theo komt melden dat er opnieuw telefoon is. In zijn karakteristieke gebogen houding loopt Dahl naar binnen.

Als hij terug is, vertelt hij over zijn derde grote interesse: wijn. 'Sinds ik een verhaal over wijn schreef, verzamel ik al. Tegenwoordig wordt er veel met wijn gespeculeerd. Als je

er genoeg van af weet, is dat heel eenvoudig. In 1983 wisten we bijvoorbeeld dat 1982 de beste kwaliteit had opgeleverd van de eeuw, beter dan '29 of '45. Dus de slimmeriken kopen die wijn als hij nog in het vat zit, "en primeur".'

Zelf kocht ik driehonderd kisten; de wijn wordt op het ogenblik gebotteld in Bordeaux, binnenkort komt hij hier en dan gaat hij nog tien jaar in de kelder. Ik geloof dat je wijn moet kopen zoals je bomen plant: voor je kinderen. We drinken nu nog 1970, die heb ik in 1973 voor haast niets gekocht. Een pond per fles, zou tegenwoordig zeker dertig pond kosten.'

De meeste mensen die wijn van 1982 kochten, zien die wijn nooit maar verkopen hem door. Ze kunnen er nu al gemakkelijk het drievoudige voor krijgen.'

Tijdens de lunch, die buiten wordt genuttigd en waaraan alle huisgenoten deelnemen, lukt het me eindelijk de schrijver over zijn werk te laten praten. Hij zit als een paterfamilias aan het hoofd en laat zich de pizza met sla en bonen smaken.

Straat vol

'Ik dacht dat het gewoon leuk zou zijn om *Boy* te schrijven,' zegt hij. 'Tja. Wat zou Beethoven zeggen als je hem vroeg hoe hij ertoe kwam om de *Wald* symfonie te schrijven? Ik heb het boek voor kinderen geschreven, omdat ik van kinderen houd. Kinderen zijn erg ontvankelijk. Twee jaar geleden was ik in Arnhem om in een kinderboekwinkel mijn boeken te signeren: de hele straat stond vol met kinderen die naar binnen wilden! Dat heb je niet met volwassenen. Ik vind het fantastisch, maar je moet het wel kunnen, een kinderboek schrijven.'

Er worden jaarlijks duizenden slechte kinderboeken gepubliceerd. De meest worden onmiddellijk vergeten, andere blijven twintig jaar populair. Als kinderen ervan houden, is het goed. De boeken van Enid Blyton bijvoorbeeld zullen niet lang overleven, het zijn slechte boeken, maar ze zijn wel populair. Ik vind dat best. Sommige boeken verdwijnen vanzelf, nadat ze de uitgever genoeg geld hebben opgebracht.

Voor volwassenen komt er één keer per jaar een boek uit dat blijft, voor kinderen hooguit één keer in de tien jaar.'

Pizza eten en tegelijkertijd notities maken, is niet eenvoudig, maar toch lukt het me mijn bord leeg te eten. Theo schept me nog eens op.

'U schrijft nu driëntwintig jaar kinderboeken,' vraag ik aan Dahl. 'Welke van uw boeken, denk u, zullen blijven?'

'Ik denk dat van mijn boeken de meeste wel zullen blijven. In Engeland en Amerika verkopen ook de oudere titels nog steeds. In Nederland is dat anders, omdat je daar geen paperback (pockets) hebt. Bij jullie heb je alleen de dure, gebonden edities.'

Ik vraag hem wat het verschil maakt tussen een goed en een slecht kinderboek: Hetzelfde als wat het verschil maakt tussen een goede en een slechte symfonie. Het is niet te zeggen.'

'Maar goede schrijvers zijn nog niet per se goede kinderboekenschrijvers?'

Tie lief

'Nee, zeker niet. Velen hebben het geprobeerd. Over Graham Greene hebben we het al gehad. Nabokov heeft het ook gedaan, maar ook te zacht en te lief, net als Greene en Singer die de Nobelprijs gewonnen heeft.' Hij veegt zijn mond af met een servet. 'Ik weet dat zijn na de lunch gaat slapen: voordat hij van vier tot zes weer aan het werk gaat. De tijd dringt: Meneer Dahl, wilt u daarmee zeggen dat een goed kinderboek niet lief en aardig mag zijn?'

'Nou, mijn volgende boek is ook lief en aardig... nee, ik weet het niet...'

'In veel van uw boeken komen absurde en soms ook gruwelijke tafereelen voor: *De GVE*, *De heksen*... Zijn er wel eens ouders die hun kinderen daar niet aan willen blootstellen?'

Dahl: 'Niet veel. Toevallig kreeg ik gisteren een brief van een moeder die zei dat haar dochter nachtmerries kreeg...'

Dochter Sandy: 'En er waren bibliotheken die een bepaald boek niet wilden...'

Dahl: 'Ja, maar dat gebeurt maar zelden. In een boek had ik een zwarte man bedacht, ze vonden dat ik daar te veel een slaaf van had gemaakt, dus heb ik hem roze gemaakt. Niemand zei er nog wat van.'

Tijdens de koffie vraag ik of er nog een vervolg komt op *Boy*. 'Ja. Ik heb besloten nog één boek te schrijven over mijn jeugd. Daarna houd ik op met autobiografische boeken. Wat ik dan ga doen, weet ik nog niet, ik plan nooit iets. Een autobiografie voor volwassenen? Nee. Wie zou die willen lezen? Het zou bovendien vervelend zijn om die te schrijven, dus doe ik het niet.'

SDG brengt me in een snelle MG naar het station. Drie kwartier later sta ik weer in Londen, vóór wijzer over abstracte Russische kunst, over antiek en over wijn, en ietsje wijzer over Roald Dahl.

Waar ze wonen

door ALFRED KOSSMANN

In een vorig stukje vertelde ik over de Maatschappij der Nederlandse Letterkunde, een eerbiedwaardig instituut uit 1766. Zo'n duizend leden. heeft die Maatschappij, allemaal mensen die de pen voeren, en het doet er niet toe waarvoor. Historici van diverse pluimage, die hun brood winnen als leraar, hoogleraar, archivaris, rechter, dominee zijn tot lid benoemd, en er zijn ook schrijvers in het gezelschap, zelfs Jan Cremer tellen wij in ons midden. Ik heb hem nog nooit op vergaderingen gezien maar ik ga ook nooit naar de vergaderingen.

De leden krijgen het Jaarboek toegestuurd, en dat biedt zeer interessante lectuur. Daarover heb ik geschreven. Aan het eind van mijn stukje vroeg ik mij af waar die duizend leden eigenlijk wonen. Dat is na te gaan door raadpleging van de adressenlijst. Naar het alfabet geordend staan er allemaal in. En er is een verblijvende toevoeging: een ordening volgens postcode. Het is de eerste keer in mijn leven dat ik profijt heb van de postcode. Waar dus wonen de historici en letterkundigen?

Arm Rotterdam. Van die duizend zijn er maar negen in Rotterdam woonachtig. En dat voor een universiteitsstad. Den Haag, zonder universiteit, levert zeventien leden, en Haarlem komt ook op negen. In Amsterdam, ik honderddrieëndertig leden. K. L. Poll heeft in NRC/Waarderingsbureau uitgelegd dat Amsterdam de culturele hoofdstad van Nederland mag heten, maar dat de goede schrijvers elders wonen. Het getal bewijst de kwaliteit niet, vanzelfsprekend, en toch, wanneer zoveel leden van de Maatschappij in dezelfde stad wonen zou er in die stad iets van te bespeuren moeten zijn.

Ik heb gekken naar mijn eigen postcodenummer, 1077 (Nieuw-Zuid) en vond zestien leden. Zestien collega's vlak in de buurt. Bij name ken ik de helft ervan. Ooit ontmoet heb ik er drie van. Van cultureel leven in mijn buurt heb ik nooit iets bespeurd. En in Oud-Zuid, vlakbij, tel ik op het postcodenummer 1071 niet minder dan vijftientig leden van de Maatschappij, met beroemdheden als Annie M. G. Schmidt, Gerrit Kouwenaar en Karel van het Reve, die zelfs door K. L. Poll tot onze beste schrijvers gerekend moeten worden.

Vijfentwintig Postcodenummer 1071 is het letterkundigste van ons hele land. Op de voet gevolgd door het postcodenummer 2313, Leiden. Op dat nummer van driëntwintig leden, trof ik één exaist van grote bekendheid, Maarten Biesheuvel, en één dichter Anton Korteweg. De andere leden, van wie er niet minder dan zeven in dezelfde straat wonen, zijn, vermoed ik, historici en ik ken maar twee van hen.

Tweeëntwintig leden in Leiden. En daarbij behoren eerlijkheidshalve de leden te worden opgeteld die in de buurt wonen, onder andere postcodenummer dat met 23 begint, in Oegstgeest, Leiderdorp, Wagmond, Roelofarendsveen, Oude Aa, Zoeterwoude en Koudekerk aan de Rijn. Te zamen vijftientig. Met bijna honderd leden is het goed gesteld in het Leidse gebied.

Utrecht of het Utrechtse, een postcodenummer dat met 35 begint, komt met tweëndertig slecht te voorschijn, voor een universiteitsstad, terwijl Nijmegen, met zevententwintig, beschaaft naar de biechtsoort moet. Groningen en het Groningse presenteren zich schitterend. Zij worden aangevoerd door H. J. L. Vonhoff, de commissaris der koning, die overigens in een postbus blijkt te wonen. 97 is hun nummer. Ik tel tot vijftientig. Velen van de leden wonen in Haren, Glimmen, Eelde, Paterswoude, maar dat doet er nu niet toe. Amsterdam, Leiden, Den Haag, Groningen, Utrecht, Nijmegen. Onder de postcodenummers van deze steden en voorsteden denkt en voelt het letterkundige brein van ons land.

Waar in die steden en gebieden? Amsterdam Oud-Zuid veertig de lijst aan, met vijftientig, gevolgd door een keurig wijk in Leiden met driëntwintig. Oegstgeest, ook keurig, heeft er negentien. Zestien leden in mijn buurt (van 1077), niet om me over te schamen. Waarachtig, zo zie ik, mijn tweelingbroer die in Groningen woont verzamelt onder het postcodenummer 9722 precies hetzelfde aantal. En we zijn tweeën.

Griffels, penselen, Ezelsoren en Confetti

Van schrijfster Els Pelgrom en tekenaar The Tjong Khing is al geruime tijd een nieuw boek uit (De Olfantsberg, Querido, f 19,90), maar in deze dagen is het toch vooral hun Kleine Sofia en Lange Wapper waarover wordt gesproken. Want dat is per slot het boek dat dit jaar met de Gouden Griffel en de Gouden Penseel ging strijken. Naast dit bij Querido uitgekomen meesterwerkje voor kinderen vanaf een jaar of zes pikten de diverse jury's er nog elf boeken uit. Samen waren die goed voor negen Zilveren Griffels en twee Zilveren Penselen.

De prijslijst ziet er als volgt uit:
ZILVEREN GRIFFELS
Neeltje van Annetje Heymans (tekst en illustraties), een Querido-uitgave voor kinderen vanaf vier jaar; *Tousser en Sadies verjaardag* van Tony Ross (tekst en illustraties), een uitgave van De Harmonie, voor kinderen vanaf vijf jaar; *Aram en de Bende van de Boomstam* van Trude de Jong (tekst) en Dirkje Kuik (illustraties), een Sjaloorn-uitgave voor kinderen vanaf acht jaar; *Het geheim van de grot van Aidan Chambers*, een Querido-uitgave voor kinderen vanaf negen jaar; *Haringen in sneeuw* van Remco Ekkers, een Leopold-uitgave voor kinderen vanaf elf jaar;

Uit het leven van Ko Kruijer van Peter van Gestel (tekst) en Peter van Straaten (illustraties), een Fontein-uitgave voor de jeugd vanaf twaalf jaar; *Het vuur van de zoon van Joyce Rockwood*, een Wildeboer-uitgave voor de jeugd vanaf dertien jaar; *Hij heette Jan* van Irina Korschunov, een Querido-uitgave voor de jeugd vanaf veertien jaar en tot slot *Kijken met je handen* van Midas Dekkers (tekst) en Angela de Vrede (illustraties), een uitgave waarmee Meulenhoff Informatief mikt op jongens en meisjes vanaf een jaar of tien.

ZILVEREN PENSELEN
gingen naar Margriet Heymans voor haar illustraties in *Jipsloot*, een Querido-uitgave voor kinderen vanaf vier jaar en Quentin Blake voor zijn illustraties in *Het verhaal van de dansende kikker*, een ook al bij Querido uitgekomen boek voor kinderen vanaf vijf jaar. De jury's stelden ten slotte

over kinder- en jeugdboeken vindt u, zoals te verwachten viel, ook weer in de editie '85/'86 van de bekende gids *Boek en Jeugd*. De door de CPNB uitgegeven gids (met een prijs van f 9,75 nog steeds onder het tentje) omvat dit keer onder meer de rubrieken Boeken voor de allerjongsten, Boeken voor kinderen die moeite hebben met lezen, Gedichten en versjes, Mensenplantier, Natuur-techniekverkeer. Over jeugdliteratuur en Instellingen die zich bezighouden met jeugdliteratuur.

In de jongste gids (met registers op trefwoord en op auteursnaam, korte inhoudsbeschrijvingen en vele illustraties) heeft de rubriek Kunst plaatsgemaakt voor de rubriek Spel-sport-hobby-kunstinrijkskunde-geschiedenis-de wereld van vandaag. De redactie heeft daarmee een breder gebied willen bestrijken.

Boekenpas
De CPNB (Collectieve Propaganda van het Nederlandse Boek) om de organisatie nog maar eens voluit te noemen, heeft kort voor de Kinderboekenweek 1985 het eerste nummer van het nieuwe tijdschrift *Boekenpas* gelanceerd, een nieuw, informatief tijdschrift dat is bedoeld voor iedereen die in boeken is geïnteresseerd. Vanwege de Kinderboekenweek is er onder meer een interview met Zilveren Griffelwinnar Tony Ross in opgenomen.

Ezelsoren
Nieuw is ook het tijdschrift *Ezelsoren*, een maandelijks verschijnend blad (niet in juli en augustus) voor kinderen vanaf tien jaar. Het komt uit de kokers van het Nederlands Bibliotheek en Lektuur Centrum en Uitgeverij Zwijnen. Een jaarabonnement kost f 35,-. Kinderboekenschrijvers en

tekenaars komen in Ezelsoor volop aan bod, met o.m. korte verhalen, gedichten, een vervolgverhaal en een vervolgstrip. Boeken komen óók aan de orde in recensies en een rubriek als *Achter de schermen*, waarin het boekenbedrijf wordt behandeld. In het eerste nummer van het nieuwe tijdschrift duiken de namen van onder anderen Paul Biegel, Joke van Leeuwen, Leonie Koolker, Els Pelgrom (fragment uit *De Olfantsberg*), The Tjong Khing en Piet Wijnp op.

Angela de Vrede
De tekeningen die Angela de Vrede maakte voor Midas Dekkers' met een Zilveren Griffel bekroonde *Kijken met je handen* worden tot 25 november geëxposeerd in het Van Reekummuseum in Apeldoorn. Met speciale tentoonstellingen ter gelegenheid van de Kinderboekenweek heeft dat museum zich in de loop der jaren een goede naam verworven. Zo was er al werk te zien van Mitsumasa Anno, de begaafde Japanner, en de alom bekende Nederlanders Joost Roelofs, Margriet Heymans en Sylvia Weve. Van Angela de Vrede is in Apeldoorn gelijktijdig ander werk te zien.

Lees je knetter
De VARA heeft in samenwerking met uitgeverij Uniepers de tweede jaargang van het lees-promotie-project *Lees je knetter* gelanceerd. Het is een verhalenbundel waaraan veel auteurs hebben meegeewerkt.

Confetti
Het in dit overzicht al eerder genoemde Nederlands Bibliotheek en Lektuur Centrum heeft in samenwerking met de uitgeverij en Infodok (Leuven) het project *Confetti* gepresenteerd. Daarin komen kinderboeken uit die nadrukkelijk de wederzijds begrip tussen kinderen van verschillende culturen te bevorderen. Twee Spanjaarden, een Italiaan en een Vietnamees tekenden voor de eerste vier deeltjes van de reeks, waarvoor om te beginnen tien boeken zijn gepland. De Nederlandse overheid geeft er een subsidie voor, in België wordt bekeken of dat ook daar kan.

Gids
Een schat aan gegevens

Griffels, penselen, Ezelsoren en Confetti

Griffels, penselen, Ezelsoren en Confetti

Griffels, penselen, Ezelsoren en Confetti